ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Μ. Α. ΕΡΑΜ

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΕΡΩΣ ΤΟΥ ΑΒΔΟΥΛ ΜΕΤΖΙΤ

Ἡ ὠμορφιά, ἡ χάρι καὶ ἡ εὐγένεια τῆς μικροῦλας σκλάβας εἶχε ξετρελλάνει στὸ παζάρι τοὺς πασσάδες καὶ τοὺς μπέηδες. Μὰ ὁ Χασὰν Ἀγᾶς, μέτρησε στὸ χέρι τοῦ ἐμπόρου τὶς πιὸ πολλὲς χρυσὲς λίρες ἀπὸ κάθε ἄλλο ἀγοραστή.

Ἀπὸ ποῦ ἦταν ἡ σκλάβα αὐτή ; Μυστήριο ! Πεκὸς ἤξερε ἀπὸ ποῦ τὴν εἶχαν κλέψει ; Κανεὶς δὲν ἔλεγε τὴν ἀλήθεια ! Οἱ ἔμποροι τῶν σκλάβων ἔχουν ματωμένα χέρια καὶ κλειστὴ καρδιά. Τί ἦταν ὁστόσο ; Γεωργιανή ; Ἀρμένισσα ; Τσερκέζα ; Κανεὶς δὲν ἤξερε ποῦ εἶχε ἀνθίσει αὐτὸ τὸ ὁροσερὸ καὶ μυρωδᾶτο τριαντάφυλλο

Ὁ Χασὰν Ἀγᾶς, ἀπὸ τὴν πρώτη ματιὰ ποὺ τῆς ἔρριξε, κατάλαβε τί ἄξιζε ὁ θησαυρὸς τῆς ὠμορφιᾶς της. Καὶ τὴν πῆρε ἀμέσως γιὰ τὸ χαρέμι τοῦ Πατισάχ.

Στὸ σεράγι, τὴ μικροῦλα σκλάβα τὴν εἶπαν Σὲρφ - ἰ - Νάζ, δηλαδὴ «Γλυκὸ καπρίτσιο». Ἦταν ἡ πιὸ ὠμορφη παρθένος ἀπ' ὅλες τὶς περίφημες Τσερκέζες. Εἶχε σκοῦρα μελὶ μάτια, μεγάλα, μὲ πυκνὲς καὶ μακρυὲς ὀλεφαρίδες. Ἡ Σὲρφ - ἰ - Νὰζ ἤξερε πὼς ἦταν ὠμορφη καὶ καμάρωνε γι' αὐτό. Μὰ πιὸ πολὺ καμάρωνε γιὰ τὰ λεπτὰ καὶ κυρτὰ φρύδια της, ποὺ θύμιζαν τὶς παληὲς σουλτάνες τῆς Περσίας.

Ἡ γυναῖκες ποὺ φρόντιζαν γι' αὐτὲς τὶς σκλάβες εἶχαν πολὺ δουλειὰ τὴν ἐποχὴ τοῦ Ἀβδοὺλ - Μετζίτ... Ἦταν πάντα γεμᾶτο τὸ χαρέμι τοῦ σουλτάνου. Ἡ Σὲρφ-ἰ-Νὰζ ἔμαθε τοὺς καλοὺς τρόπους, τὴν ἐθιμοτυπία τοῦ σεραγιοῦ καὶ τὰ μυστικὰ τοῦ ἔρωτος. Γρηὲς σκλάβες, ἔμπειρες σὰν μάγισσες, τὴν ἔμαθαν νὰ ξετρελλαίνῃ μὲ τὴ φλογερὴ ματιά της καὶ ν' ἀναστατώνῃ τὶς αἰσθήσεις μὲ τὰ παράφορα καὶ τὰ παθητικὰ φιλιά της. Κι' ἔτσι ἡ Σὲρφ-ἰ-Νὰζ ἔμαθε ὅλη τὴν ἐρωτικὴ τέχνη τοῦ χαρεμιοῦ τοῦ σουλτάνου. Ἡ ὠμορφιά της λοιπὸν ἔγινε πιὸ ἐπιθυμητὴ καὶ ἡ γοητεία της ἀκατανίκητη καὶ ἀσύγκριτη.

Ἡ Σὲρφ - ἰ - Νὰζ ἀγαποῦσε μὲ τρέλλα τὸν ἔρωτα. Ἦταν φλογερὴ, παθητικὴ παράφορη καὶ ἡ ζεστὴ φωνή της, ὅταν τραγουδοῦσε τὶς ἀργόσυρτες κι' ἀτέλειωτες μελωδίες τῆς Ἀνατολῆς, μεθοῦσε τὶς καρδιὲς καὶ τὶς αἰσθήσεις. Τὸ κορμί της ἦταν λυγερό, κάτασπρο σὰν τὸ κρίνο καὶ εὐωδιάζε σὰν ἕνας ἀπέραντος κῆπος μ' ἀνθισμένα γιασεμιά ! Καὶ ὅσο γιὰ τοὺς ἐρωτικοὺς χορούς της, ἀράπη κι' ἡ ἐχθρές της τοὺς θαυμάζανε ! Ἡ Σὲρφ-ἰ-Νάζ, λοιπόν, ἔγινε τὸ πιὸ ὠμορφο στόλισμα τοῦ χαρεμιοῦ.

* * *

Ὁ Ἀβδοὺλ Μετζὶτ ἦταν ὁ πιὸ ἐρωτικὸς ἀπ' ὅλους τοὺς σουλτάνους τῆς Τουρκίας. Ὀνειροπόλος, καλλιτέχνης μὲ εὐαίσθητη ψυχὴ καὶ φαντασιακὲς ἐπιθυμίες, ἀδιαφοροῦσε γιὰ τὶς σκοτοῦρες τῆς πολιτικῆς κι' ἀποτραβιόταν πάντα ἀνάμεσα στ' ἀρώματα, στὰ λουλούδια καὶ στὶς γυναῖκες του. Τὴν πρώτη μέρα ποὺ ἀντίκρισε τὸν Μεγάλο Βεζίρη του, τοῦ εἶπε :

—Θέλω νὰ βασιλεύσῃ ἡ εἰρήνη καὶ ἡ δικαιοσύνη σ' ὅλη τὴν αὐτοκρατορία μου. Δὲν θέλω νὰ μῆ κανεὶς πιστὸς, ὅτι ὁ Ἀβδοὺλ Μετζὶτ εἶνε ἕνας κακὸς κι' ἄδικος σουλτᾶνος. Παραδίνω στὰ χέρια σου τὴν εὐτυχία τοῦ λαοῦ. Φρόντισε νὰ μὴ τὴν χάσῃ, γιατί τότε θὰ χάσῃς καὶ σὺ τὸ κεφάλι σου. Καὶ τώρα πήγαινε...

Κι' ἔτσι ἐλεύθερος ἀπὸ τὰ βάρη τῆς ἀπέραντης αὐτοκρατορίας του. ὁ πατέρας τοῦ Ἀβδοὺλ Χαμὶτ πραγματοποιοῦσε κάθε τρελλὴ ἰδιοτροπία του, κάθε ἐρωτικὸ ὀνειρό του. Ὁ Ἀβδοὺλ Μετζὶτ ὁστόσο ἤξερε πὼς ἦταν καταδικασμένος ἀπὸ τοὺς γιατρούς. Εἶχε ἄρρωστο στῆθος καὶ θὰ πέθαινε νέος. Γι' αὐτό, μιὰ καὶ ἤξερε πὼς ἦταν λίγη ἡ ζωή του, ἤθελε νὰ χαρῇ ὅλες τὶς ἀπολαύσεις καὶ νὰ νοιώσῃ τοὺς πιὸ περιπαθεῖς καὶ τοὺς πιὸ παράφορους ἔρωτες.

Ὁ Ἀβδοὺλ Μετζὶτ, κάθε βράδυ, περνοῦσε εὐχάριστες ὧρες στὸ χαρέμι του. Τὰ μελωδικὰ τραγούδια τῶν γυναικῶν, οἱ χοροί, τ' ἀρώματα, ἦταν σὰν μιὰ ἀποθέωσις τῆς χαρᾶς καὶ τοῦ ἔρωτος. Οἱ χορεύτριες ποὺ περνοῦσαν κάθε τόσο ἀπὸ μπροστά του, χάιδευαν μὲ τὰ ἀέρινα καὶ πολύχρωμα πέπλα τους τὸ λεπτὸ καὶ ὠχρὸ πρόσωπό του. Κι' ὁ Ἀβδοὺλ Μετζὶτ, μὲ τὰ μαῦρα του μάτια καρφωμένα στὰ γλυκὰ τους πρόσωπα χανόταν σὲ παράξενους καὶ μελαγχολικοὺς ρεμβασμοὺς; Τί συλλογιζόταν ἄρά γε ; Τὴ λίγη ζωή του ; Τὸν ἔρωτα; Ἢ τὸν θάνατο ;...

Ἡ ὀδαλίσκες μὲ τ' ἀμυγδαλωτὰ μάτια καὶ τὰ μαργαριταρένια δόντια τοῦ πρόσφεραν μέσα σὲ μεγάλους μαλαματένιους δίσκους δροσερὰ φρούτα, παγωμένα σερμπέτια καὶ χιόνι κάτασπρο, φερμένο ἀπὸ τὶς κορυφὲς τοῦ Καυκάσου. Μὰ ὁ Ἀβδοὺλ Μετζὶτ εἶχε ἕνα μονάχα πάθος: Τὸ ρακί. Τὸ δυνατὸ ἀλκοὸλ μαστίγωνε τὶς αἰσθήσεις του, ξυπνοῦσε τὸ πνεῦμα του καὶ ζωήρευε τὸ λιγνὸ καὶ κουρασμένο σῶμα του. Καὶ τότε, ὁ ὀνειροπόλος σουλτᾶνος κύτταζε μιὰ - μιὰ τριγύρω του τὶς ὠμορφες χανούμισσες, γιὰ νὰ διαλέξῃ τὴν εὐνοουμένη του.

Ἕνα τέτοιο βράδυ, λοιπόν, ἀναστηκώθηκε ἀπότομα ἡ βαρειὰ βελούδινη πορτιέρα τοῦ χαρεμιοῦ καὶ παρουσιάσθηκε ξαφνικὰ μπροστὰ στὰ κουρασμένα μάτια του, μιὰ πεντάμορφη καὶ καινούργια χορεύτρια. Τὴν ἴδια στιγμὴ ἕνας ψέθυρος θαυμασμοῦ ἀντήχησε τριγύρω του. Ὅλες ἡ χανούμισσες θαύμαζαν τὸ καινούργιο στόλισμα τοῦ χαρεμιοῦ.

Ἡ Σὲρφ-ἰ-Νάζ, τὸ «Γλυκὸ καπρίτσιο», μὲ χαμηλωμένα βλέφαρα, πῆγε κοντὰ στὸ σουλτᾶνο καὶ τὸν χαρέτησε θαθειά, ὅπως ἦταν ἡ ἐθιμοτυπία τοῦ σεραγιοῦ. Τὰ μάτια τοῦ Ἀβδοὺλ Μετζὶτ ἄστραψαν τότε ἀπὸ μιὰ παράξενη λάμψι καὶ τὰ μακρυὰ καὶ ὠχρὰ δάχτυλά του μάδησαν νευρικὰ μερικὰ κόκκινα τριαντάφυλλα, ποὺ εὐώδιαζαν δίπλα του.

Ἡ Σὲρφ-ἰ-Νάζ, μὲ ἕναν ἀργόσυρτο ρυθμὸ, ἄρχισε νὰ χορεύῃ μὲ χάρι, ὅπως τὰ «οὐρὶ» τοῦ Παραδείσου στὰ ὄνειρα τοῦ Ἀβδοὺλ Μετζὶτ. Καὶ τὰ βελούδινα μάτια της, μάτια φλογερῆς παρθένου, ἦταν πάντα καρφωμένα μέσα στὰ μάτια τοῦ ἄρρωστου σουλτάνου.

Ἡ Σὲρφ-ἰ-Νὰζ μὲν μπόρεσε νὰ τελειώσῃ τὸν ἐρωτικὸ χορό της. Σὲ ἕνα νόημα τοῦ Ἀβδοὺλ Μετζὶτ, ὅλες ἡ ἄλλες χανούμισσες ἔγιναν ἀφαντες πίσω ἀπὸ τὶς βελούδινες πόρτες. Ὁ χλωμὸς Πατισάχ, γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωή του, εἶχε νοιώσει τὸν κεραυνοβόλο ἔρωτα !...

* * *

Τὴν ἄλλη μέρα ἡ Σὲρφ-ἰ-Νὰζ ἦταν σουλτάνα ! Ποτὲ πειά, οὔτε μιὰ στιγμή, δὲν μπόρεσε νὰ ζήσῃ μακρυὰ της ὁ Ἀβδοὺλ Μετζὶτ. Ὁ ἔρωτάς του γιὰ τὸ «Γλυκὸ καπρίτσιο» ἔμεινε ἱστορικὸς στὰ χρονικὰ τῶν τουρκικῶν χαρεμιῶν. Ὁ ἄρρωστος σουλτᾶνος ἦταν τριάντα ἑξ χρόνων. Ἡ Σὲρφ-ἰ-Νὰζ ἦταν μόλις δεκαοχτώ. Ὁ φλογερὸς ἔρωτάς τους ἦταν τὸ πιὸ παθητικὸ καὶ τὸ πιὸ συγκινητικὸ τραγούδι τῆς Ἀνατολῆς.

— Ἀγάπη μου, ψυχή μου, τί θέλεις ; Μίλησέ μου... τῆς ἔλεγε ὁ Ἀβδοὺλ Μετζὶτ. Ἡ ζωή μου, τὰ πλούτη μου, ἡ αὐτοκρατορία μου, ὅλα εἶνε δικά σου !...

— Σουλτᾶνε μου, ἀγαπημένε μου, ἡ μόνη μου ἐπιθυμία εἶνε νὰ ζῶ μέσα στὴν ἀγκαλιά σου !... τοῦ ἀπαντοῦσε μὲ δάκρυα εὐτυχίας στὰ μάτια, ἡ Σὲρφ - ἰ - Νάζ.

Κι' ἔτσι ἐκεῖνος ὁ πανίσχυρος σουλτᾶνος κι' ἐκείνη ἡ πεντάμορφη καὶ μικροῦλα σκλάβα, ἀγαπήθηκαν σὰν δυὸ κοινοὶ θνητοί. Δυὸ ὁλόκληρα χρόνια ζοῦσαν μαζύ, ἀχώριστοι, μὲ τὰ μάτια μέσα στὰ μάτια, δίνοντας ὁ ἕνας τοῦ ἄλλου παράφορα φιλιά.

Κι' ἔπειτα, ἦρθε τὸ τέλος ποὺ οὔτε τὸ συλλογιζόντουσαν. Ὁ Ἀβδοὺλ Μπετζὶτ, πιὸ ὠχρός, πιὸ ἀδύνατος, πιὸ ἄρρωστος ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά, ἔπεσε στὸ κρεββάτι ἐτοιμοθάνατος. Κάθε τόσο ἕνας βαθὺς στεναγμὸς ξέσκιζε τὸ πονεμένο στῆθος του. Δὲν μποροῦσε νὰ πιστέψῃ πὼς σὲ λίγο θὰ τελείωνε γιὰ πάντα ἡ εὐτυχία του...

Τὴν τελευταία μέρα του, ἕνα γλυκὸ ἡμάρω ὀνείρου βασίλευε μέσα στὸν κοιτῶνα του. Ὁ Ἀβδοὺλ Μετζὶτ ἔνοιωσε πὼς εἶχε ἔρθει πειὰ τὸ τέλος του. Τὰ μάτια του τότε ἄστραψαν ἀπὸ μιὰ ξαφνικὴ λάμψι ζωῆς καὶ τὸ ὠχρὸ χέρι του ἔκανε ἕνα νόημα. Ὁ γιατρὸς ἔσκυψε τὸ κεφάλι καὶ βγῆκε ἀπὸ τὸν κοιτῶνα.

Ὁ Ἀβδοὺλ Μετζὶτ, μὲ ἕνα χαιδόγελο στὰ χείλη, γλύστρησε μὲ κόπο ἀπὸ τὸ κρεββάτι του ὥς τὸ νταβάνι, ὅπου ἔκλαψε ἀπαρηγόρητα ἡ Σὲρφ ἰ-Νάζ, καὶ μὲ μιὰ τελευταία προσπάθεια, τὴν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του καὶ κόλλησε τὰ φλογισμένα χεῖλη του στὰ διακά της.

Κι' ἔτσι, στόμα μὲ στόμα μὲ τὴν ἀγαπημένη του ξεψύχησε, ψιθυρίζοντας τ' ὄνομά της !...

Ἡ Σὲρφ - ἰ - Νάζ, ὅταν εἶδε ὅτι ἔσφιγγε στὴν ἀγκαλιά της ἕνα ἄψυχο κορμί, τρελλάθηκε ἀπὸ τὸν πόνο της. Κι' ἀρπάζοντας ἕνα μικρὸ μαχαῖρι μὲ ἀδαμαντοστόλιστη λαβή, ποὺ εἶχε πάντα στὴ ζώνη του ὁ ἀγαπημένος της σουλτᾶνος, τὸ κάρφωσε ἀπότομα στὴν τραγικὴ καρδιά της. Κι' αἱμόφυρτη, ἔπεσε πάνω στὸν πεθαμμένο Ἀβδοὺλ Μετζὶτ.

Αὐτὴ εἶνε ἡ ἐρωτικὴ τραγωδία μιᾶς μικρῆς σκλάβας ποὺ τὴν ἔλεγαν «Γλυκὸ Καπρίτσιο» καὶ ποὺ ἀγαπήθηκε τρελλὰ, ὅπο καμμιὰ ἄλλη σουλτάνα τῆς Τουρκίας.

Μ. Α. ΕΡΑΜ